

Maria Timuc

Ovidiu Bojor
Povestea unui om
care a cucerit vârfurile

Principii de vindecare fizică, mentală și spirituală

Editura Dharana
București
2017

„Se spune că demult de tot au fost două lacuri pierdute în inima munților cei mari ai Retezatului. Era pe timpul când Făt Frumos a retezat cu paloșul, odată cu ultimul din cele șapte capete ale balaurului, și cel mai înalt dintre toate vârfurile muntelui. Și așa, chiar el, Făt Frumos, i-a dat naștere Scaunului Domnului, muntele pe care se spune că va veni Dumnezeu, se va așeza și apoi, stând acolo, va privi în zare... și va judeca lumea.

De când Făt Frumos a transformat ultimul cap de balaur în scaun divin, pacea și liniștea s-au așternut peste acele meleaguri. Nu s-a mai clintit nici un pisc, nu s-a mai născut nici un iezer și nici un șipot n-a mai pornit la vale. De atunci doar iarna îmbracă în haină albă stâncile, iar soarele primăverii, alungând zăpezile, deschide florile pentru ca ele să-i zâmbească cerului.

Iar cele două lacuri din poveste își duceau viața liniștită, senină sau furtunoasă când potopul se deschidea din înălțimile turbulente ale norilor. Deși erau așa de aproape unul de celălalt poate nici nu știau unul de existența altuia.

Dar iată că într-o zi pământul s-a cutremurat din adâncuri și stâncile care despărțeau apele s-au năruit. De atunci apele și soarta lor au fost unite pentru vecie. De atunci cerul își tremură stelele în apa lor limpede în fiecare noapte senină sau fulgerul le brăzdează deopotrivă când norii negri se abat asupra lor. Din acea zi munții se oglindesc în tăcerea celor două lacuri reunite, iar caprele negre coboară să le sărute fruntea, ochii și fața. De atunci frigul iernii le îngheață împreună apele, iar căldura primelor zile însorite le dă din nou viață. Rarii drumeți de pe pământene meleaguri, care se

abat din când în când în preajma lacurilor, le-au botezat „Gemenii”. Cei care au petrecut o noapte pe malul lor nu le mai uită niciodată...”¹

Ovidiu Bojor se îndrăgostise de Mioara în iarna anului 1956 mergând într-un tren și acela avea să fie trenul vieții lui sau trenul vieții lor, cel mai norocos dintre toate, căci viața lor împreună avea să fie la fel de lungă și de frumoasă precum trenul și șuieratul lui, care se prelungea parcă până la cer. El era cercetător științific la IMF București, Facultatea de Medicină – Catedra de Farmacologie. În comitetul sindical al facultății răspundea de sport și așa a organizat o excursie cu studenții și cu profesorii. Mergeau în Munții Suhard, la schi. Au plecat cu trenul până la Gheorgheni, iar acolo îi aștepta un camion cu prelată, care avea să-i ducă până la munte.

Ovidiu a cunoscut-o pe Mioara în plasa de bagaje din compartimentul trenului. Trebuia să doarmă câte doi în plasă, sus, câte doi pe bănci și alți doi pe jos. Era noapte și trenul avea să meargă drum lung, până dimineață. Mioara era studentă în anul III, la medicină. Brunetă, cu ochii mari, blânzi și frumoși, suplă și înaltă, îi atrăsese atenția lui Ovidiu din prima clipă. Destinul îi adusesese în același tren, unul în fața altuia, de parcă ar fi fost nevoie doar să înțeleagă că restul depindea de ei. Stând așa de aproape au început să vorbească, să-și povestească lucruri, la început banale, apoi tot mai intime. Când se iviseră zorii ei încă sporovăiau, dar oboseala dispăruse ca prin farmec, căci sufletele lor vibrau

¹ Extras din Jurnalul lui Ovidiu Bojor

într-un ritm nou și special, care îi făcea fericiți, iar fericirea nu ...mai avea nevoie de somn.

Mergând în camionul cu prelată își surprinseseră privirile de mai multe ori și își zâmbiseră cu înțeles, în vreme ce huruitul asurzitor al motorului acoperea, parcă, zumzetul interior, care-i chema cu putere unul spre celălalt.

Profesorii și studenții au fost cazați la Cabana Suhard, unde au fost repartizați în dormitoare pentru băieți și fete. Ovidiu a rămas fără loc. Iarăși mâna lungă a sorții îi făcuse cale lină către Mioara, iar el, fiind „tânăr și frumos”, a fost primit de fete în dormitorul lor. Sigur că s-a întâmplat ca patul lui să fie lângă patul Mioarei. Această mână lungă a sorții a făcut ca ei să se cunoască mai mult și să se împrietească, să se apropie și să...devină iubiți, în cele din urmă. Au fost prieteni 3 ani, timp în care s-au iubit, s-au despărțit, s-au certat și s-au împăcat de vreo două-trei ori. Se iubeau, dar iubirea nu era așa de simplă. Nici unul dintre ei nu avea experiența mării iubiri, așa că uneori nu știau cum să se poarte cu această dragoste complicată. Până la 4 octombrie 1959, când au mers la altar, să-și unească destinele, s-au confruntat cu firea lor omenească, uneori dificilă și greu de controlat, care le ronțăia din suflete. Ovidiu, prins în febra iubirii pentru Mioara, se simțea devastat de despărțirea de ea. Într-o scrisoare către ea, el își dezvăluia întreaga frământare:

Mioriță dragă,

Ce mult am dorit liniștea unui cămin, „casa mult visată”, la un moment dat o credeam o realitate. Dar astăzi sunt atât de departe de ea. Încerc să mă consolez cu ideea renunțării. Poate unora așa le este dat în viață, să fie hoinari mereu. Să fugă mereu după fericire și cu ace-

eași iuțeală ea să-i depășească mereu. Nu putem fi fericiți din slăbiciune, din propria noastră vină: aspirațiile sunt prea mari față de posibilitățile realizării.

Vedem lumina și nu ajungem niciodată la ea. Iar durerea este cu atât mai mare cu cât suntem mai conștienți.

Plec din nou, mai amărât decât oricând. Singur, fără nici o speranță sau întovărășit de gândul cuiva. Peste câteva zile toți mă vor uita ca și când n-am fost vreodată.

În urma mea nu rămâne nimic frumos sau bun. Numai lacrimi și dezamăgire.

Dacă ție, la care țin mai mult decât la oricine de până acum, n-am reușit să-ți dăruiesc ceea ce meriți, atunci ce să mai aștept de acum înainte? Tu ai făcut uneori aluzie și mi-ai recomandat să mă căsătoresc cu anumite persoane. Sunt destule care mi-ar satisface trupul sau altele, care ar fi soții bune, credincioase și mi-ar dăruia cât pot. Dar asta pentru mine e prea puțin.

Vezi ce pretențios și nedrept sunt? Le-aș dăruia și eu o parte din mine, din inima mea, dar gândul meu, sufletul meu ar tânji mereu după ceva mai bun, mai frumos, mai înalt.

Nu mă voi căsători decât cu o singură persoană pe care tu o cunoști prea bine. Cu ea sau cu moartea. Cum va vrea Domnul.

Numai ție m-aș dăruia cu întreaga mea inimă și cu întreg cugetul, pentru totdeauna. Numai pe tine nu te-aș putea refuza de la orice mi-ai cere. Dacă e nevoie... până la sacrificiu.

În zilele ce urmează vei avea, sper, liniște și libertate deplină să-ți definești sentimentele tale față de mine. Fiecare zi de așteptare va fi pentru mine o zi de bucurie și de durere. Sunt sigur că voi suferi în aceste zile așa cum

niciodată n-am suferit până acum. Dar această pedeapsă va fi prea mică pentru mine față de ceea ce ți-am greșit.

Plec cu un car de amărăciune și cu o fărâmă de speranță, iar de n-ai fi tu, poate și cu dorința de a nu mă mai reîntoarce vreodată.

Rămâi cu bine, scumpă Mioară, Ovidiu va fi lângă tine mereu.

19 septembrie 1967

P. S.

În 6 octombrie voi reveni în București pentru o zi sau mai multe. Dacă ai să-mi spui ceva, te rog, așteaptă-mă cât de târziu.

O lună mai târziu, când lucrurile nu erau, încă, clare, iar asupra iubirii lor părea să stea sabia lui Damocles, Ovidiu îi scria din nou Mioarei:

„Vei cunoaște vreodată frământările mele?

Vei ști cândva câte zile și nopți am petrecut cu gândul la tine?

Vei simți tresăririle inimii mele la fiecare sunet al soneriei sau la fiecare pas care se aude aproape de ușa mea?

Vei vedea vreodată de câte ori privirile mele rătăcite te-au căutat în zadar?

Vei auzi plânsul durerii sau fiorul morții?

Tu taci și privești din umbră. Nu zici nimic. Iar când ridici privirea în ochii tăi citesc dezaprobarea. Eternul nu! Mă înspăimântă. Îi simt ascuțișul înfipt în inima mea.

Și totuși sper.

Cu ce drept? Cum pot pretinde iubirea de la nepăsare? Cum pot aștepta cuvinte senine de la furtună?

Și totuși aștept... fără sfârșit!”

1967 noiembrie 18

Rar își recunosc oamenii perechea, puțini sunt aceia plini de certitudini în privința partenerului vieții lor, dar Ovidiu a fost unul dintre aceștia. Sufletul lui și-a recunoscut femeia care avea să-i stea alături întreaga viață, femeia pentru care ar fi făcut orice sacrificiu și aceea fără de care nu s-ar fi simțit niciodată întreg. Valurile tinereții i-au zburciat pe amândoi, i-au răsucit pe toate părțile, dar – în cele din urmă – Ovidiu mergea cu Mioara la altar, împlinindu-și astfel visul de a fi împreună cu femeia iubită. Religia lui greco-catolică interzice divorțul, așa încât Ovidiu a știut că ea este aleasa inimii sale și că nu se vor despărți niciodată. A dus-o la altarul Bisericii Albe, de pe Calea Victoriei, a făcut-o mireasa lui și asta a fost cucerirea cea mai importantă pe care a realizat-o în prima parte a tinereții sale.

Mai târziu avea să colinde România în lung și-n lat, să cutreiere munții și câmpiile, să facă vreo 40 de mii de kilometri pe jos, să cucerească vârful himalayan, Gurja Himal, și să cutreiere prin diferite țări africane, prin Tibet, prin lumea largă...poate cu mai mare ușurință decât cucerise munții sufletului Mioarei și proprii munți interiori.

Dar mersul la altar cu Mioara nu fusese scutit de intemperii, altele decât cele ridicate de ei înșiși. Ovidiu Bojor nu era înscris în vreo organizație de tineret comunist, nici în partid. Așa că, înainte de căsătoria religioasă, secretarul de partid, Bercovici, îl chemase la el în birou. Era un bărbat cu un aer solemn, genul de funcționar hărăzit pentru birou și

pentru a-i supune pe alții, dar și pentru a domina de la nivelul funcției sale.

-Știi, tovarășul Bojor... Am auzit că vrei să te căsătorești religios...

-Da, a spus Ovidiu, făcând ochii mari, dar ținându-și privirea dreaptă, ațintită în ochii tovarășului Bercovici...

-Știi că n-ai voie să te căsătorești religios, partidul nostru trebuie respectat, spusese apăsat secretarul de partid.

Lui Ovidiu aproape că-i venea să sară peste biroul lui și să-l trosnească, dar nu stătea în educația sa astfel de gest. Fixându-i cu și mai mare demnitate privirea lui Bercovici, ripostase pe un ton categoric:

-Te rog să le dai lecții UTC-iștilor și cui mai vrei dumneata, tovarășe Bercovici. Eu am un singur partid la care mă supun: partidul Dreptății Divine...

Ieșise val vârtej din biroul secretarului de partid, care rămăsese în urma lui, ca prostit, dar cu o privire admirativă. Și se căsătorise la biserică, așa cum spunea datina strămoșească, se căsătorise cu femeia pe care o iubea cu adevărat.

Mai târziu, după 57 de ani de căsătorie, avea să dezvăluie care este rețeta unei căsnicii îndelungate și spunea:

-Iubirea față de creație și de Creator, iubirea cu I mare, iertarea și concesiile reciproce când greșim. Iubirea adevărată nu trebuie să se nască din păcatul strămoșesc, adică din viața sexuală, ci din prietenie, din completarea a ceea ce ne lipsește fiecăruia, din rezonanță spirituală.

Ovidiu trecuse de vârsta de 35 de ani când o cunoscuse pe Mioara și, pentru că recunoscuse în ea femeia vieții sale, o duse pe meleagurile natale. Scaunul Domnului, muntele care veghea, parcă, orașul Reghin, purta în el un fel de mister al începuturilor lumii. Pe acolo locuiseră odinioară și da-

cii, oamenii mândri și luminați, cei ce cunoșteau secretele vieții și ale morții din surse doar de ei știute.

Nu se poate să mergi către Reghin și să nu simți chemarea tainică a muntelui pe care-l făurise – cum spune legenda – însuși Făt Frumos, învingând cel de-al șaptelea balaur. Plin de iubire pentru femeia care-i acaparase gândurile și inima, Ovidiu rătăcise în neștire, împreună cu Mioara, printre mulțimea de stânci ale Vârfului Mare, prin pădurile nesfârșite ale munților de jos, prin ierburile înalte ale Văii Lăpușnicului și pe culmile înSORITE ale Slăveiului, poposind – în cele din urmă – pe malul dinspre răsărit. Acolo și atunci au reînviat vremurile de basm ale copilăriei. Nu făceau altceva decât să trăiască precum doi îndrăgostiți pe o insulă pustie: adunau vreascuri de jepi pentru foc și își învi-orau trupurile tinere, arse de soare, care vibrau în ritmul fascinant al naturii, în apele reci ale lacului. Își pregăteau apoi mâncarea pe care natura le-o oferea din plin și priveau în noapte jocul flăcărilor care se ridicau în văzduh până la ultima licărire a jarului acoperit de spuză. Alteori așteptau să apară prima stea a serii, care vestea sfârșitul altei zile... Jocul iubirii pe muntele legendar, băile în apele reci ale lacurilor gemene, nopțile pătrunzătoare și frumusețea desăvârșită pe care o emanau florile, copacii, stâncile și însăși apa lacului făcuse ca cei doi îndrăgostiți să uite... cât timp trecuse de când erau acolo, dincolo de lume, de tumult, de zgomot și de grijile vieții. Număraseră două zile, apoi pierduseră numărătoarea, care – oricum – nu mai conta.

Dragostea lor începuse cumva în afara timpului și așa rămăsese, ca o taină pe care o îngrijise energia vindecătoare a muntelui și energia tulburătoare a lacurilor, care deveniseră unul prin lucrarea alchimică a „prăbușirii stâncilor” dintre ele. Acolo Ovidiu... trăise „cea mai frumoasă zi din viața

lui, poate o zi în care intraseră nenumărate zile, dar care devenise una singură în sufletul lui.

În jurnalul personal Ovidiu își notase: „Totul era atât de perfect, simțămintele atât de înalte, gândurile atât de frumoase încât, dacă timpul s-ar fi oprit pentru totdeauna, n-aș mai fi dorit altceva. Dacă am gustat vreodată o clipă din raiul pământesc aceea a fost pe malul lacului pierdut în inima munților cei mari ai Retezatului. Și dacă de atunci mai am vreo dorință mare, aceea este să ajung din nou cu ființa ce mi-e dragă pe pietrele de pe marginea celor două lacuri pe care soarta le-a unit pentru vecie...”

Cele două lacuri unite simbolizau parcă unirea lui cu Mioara pentru totdeauna. Se simțeau unul singur, uniți în veșnicie.

Ovidiu își dusese iubita pe meleagurile natale, acolo unde mistreții, cocoșii de munte, florile de colț, vântul și ploile purtau în ele mireasma sălbatică și fantastică a copilăriei sale.